

Kontakty wymienne utrzymano z 306 kontrahentami zagranicznymi i z 12 bibliotekami polskimi. Nie zostały nawiązane żadne nowe kontakty, jedna z bibliotek zagranicznych zrezygnowała z wymiany (PTB traci w ten sposób 1 tytuł czasopisma).

W roku 1990 w ramach wymiany zagranicznej Biblioteka otrzymała 39 vol. wydawnictw zwartych, 233 vol. (735 egz.) czasopism i 128 odbitek broszur. Z wymiany krajowej otrzymano 2 vol. wydawnictw zwartych i 5 vol. (32 egz.) czasopism. Z darów otrzymano 101 vol. wydawnictw ciągłych. Ogólna wartość nabytków (w/wym. oraz prenumerata i kupno czasopism polskich) wyniosła 62,9 milionów zł. Na wymianę Biblioteka wysłała 1191 egz. bieżących wydawnictw PTB oraz 17 egz. z lat ubiegłych.1

W okresie sprawozdawczym opracowano 142 vol. wydawnictw zwartych, 269 vol. wydawnictw ciągłych, 163 odbitki i broszury. Prowadzona jest stała melioracja katalogów: alfabetycznego i rzeczowego, wydawnictw zwartych, odbitek i broszur oraz alfabetycznego wydawnictw ciągłych.

W 1990 roku nieodpłatnie przekazano do innej biblioteki 1 vol. 12 egz. czasopisma, które w Bibliotece PTB było drukiem zbędnym. Przeprowadzono też scontrum wydawnictw zwartych, w wyniku którego nie stwierdzono żadnych braków.

Poza swoją działalnością statutową Biblioteka prowadzi wysyłkę wydawnictw PTB dla członków honorowych Towarzystwa, egzemplarzy reklamowych lub recenzyjnych oraz sprzedaż numerów antykwarycznych.

Należy podkreślić, że trudności finansowe w 1990 r., które spowodowały ograniczenie liczby etatów oraz godzin otwarcia Biblioteki (czytelnia i wypożyczalnia), a przede wszystkim całkowite zahamowanie zakupów i prenumerat zagranicznych oraz zawieszenie wypożyczeń międzybibliotecznych budzą obawy o przyszłość Biblioteki.

VI. DANE LICZBOWE O DZIAŁALNOŚCI STATUTOWEJ W 1990 ROKU

Zebrań Zarządu Głównego	2
Zebrań Oddziałów	116 (130 referatów)
Działalność naukowa:	
– zjazdy, sympozja, konferencje	7 kraj.+ 1 międzyn.
– zebrań naukowe	24 (84 referaty)
– opracowane referaty	214
– opieka nad parkami krajoobr. i rezerwatami	11
Upowszechnianie nauki:	
– odczyty i prelekcje	39
– wystawy	2
– kursy, konkursy, olimpiady	9
– wycieczki botaniczne	23

Barbara SUDNIK-WÓJCIKOWSKA, Maria ŁAWRYNOWICZ

VARIA

NOWE WŁADZE KOMITETU BOTANIKI PAN

New authorities of the Botanical Committee of the Polish Academy of Sciences

Na posiedzeniu w dniu 6.XII.1990 r., odbytym w Ogrodzie Botanicznym PAN w Powsinie, Komitet Botaniki wybrał swe nowe władze w składzie:

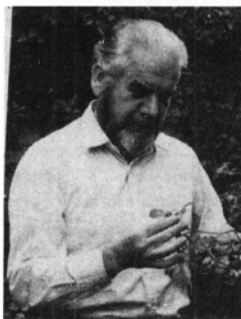
Przewodniczący	– prof. dr Tomasz Wodzicki (1)
Zastępcy	– prof. dr Alicja Szweykowska (2)
	– prof. dr Leon Stuchlik (3)
Sekretarz	– prof. dr Stefan Zajączkowski (4)

(1)

(2)

(3)

(4)

W skład Komitetu wchodzi ponadto 36 członków.

(R. W.-B.)

WYTWÓRNIA FILMÓW NAUKOWYCH UNIwersYTETU SZCZECIŃSKIEGO

Scientific film atelier at the Szczecin University

Wytwórnia Filmów Naukowych Uniwersytetu Szczecińskiego prowadzi profesjonalną działalność w zakresie re-

alizacji videofilmów naukowych, dydaktycznych i edukacyjnych rozpowszechnianych wśród placówek akademickich i oświatowych, a także w Telewizji Polskiej oraz w środowiskach naukowych krajów nadbałtyckich. Profil repertuarowy Wytwórnicy uwzględnia różnorodną tematykę, ze szczególnym jednak akcentem położonym na zagadnienia morskie, w tym również przyrodnicze. Jako przykład można wymienić wyprodukowany w 1990 roku film ekologiczny pt.: *Na ratunek Bałtykowi – na ratunek sobie* (33 min., barwny, system PAL; wersje językowe: polska, angielska, niemiecka). Film ten prezentuje ochronę przyrody na terenie Pomorza Zachodniego oraz pewne inicjatywy naukowe w zakresie rewitalizacji wód Odry, Zalewu Szczecińskiego, rzek przymorskich i Zatok Pomorskiej. Między innymi pokazano w nim osobliwości przyrodnicze Parków Narodowych (Wolińskiego, Słowińskiego, Drawieńskiego), rezerwatów i innych obiektów przewidzianych do ochrony prawnej. Zaprezentowano też działalność naukowo-wdrożeniową dotyczącą biologicznych metod doczyszczania i samooczyszczania wód. Zwrócono uwagę na rozwijający się społeczny i naukowy ruch ekologiczny. Film ma charakter interdyscyplinarny; jego popularnonaukowy kształt sprzyja szerokiemu upowszechnianiu. Celem pogłębienia wybranych zagadnień filmu ekologicznego, wyprowadzono z niego wątki szczegółowe realizując kilka monotematycznych programów dydaktycznych. Są to:

1. *Słowiński Park Narodowy* (15 minut)
2. *Mszarnik wrzoścowy pod Izbicą* (4 min.)
3. *Narodziny rzeki – rezerwat Wieleń* (4 min.)
4. *Międzyodrze* (5 min.)

W przygotowaniu są także inne tematy. Programy te znajdują zastosowanie w kształceniu akademickim i ogólnokształcącym w zakresie nauk przyrodniczych.

Wytwórnia Filmów Naukowych Uniwersytetu Szczecińskiego prowadzi dystrybucję produkowanych filmów udostępniając je na kasetach video VHS w systemie PAL.

Jadwiga JASNOWSKA

KARYKATURY PROFESORA KAROLA STARMACHA

Cartoons of Professor Karol Starmach

Prace naukowe niedawno zmarłego Profesora Karola Starmacha – nestora polskiej fykologii, hydrobiologii i ichtiologii oraz pierwszego i wieloletniego przewodniczącego Sekcji Fykologicznej Polskiego Towarzystwa Botanicznego (ur. 22.IX.1900, zm. 2.III.1988) – były zawsze doskonale ilustrowane. Był on bowiem świetnym rysownikiem i fotografem. Ale mało kto wie, że zabawiał się także rysowaniem sylwetek i twarzy kolegów, uczniów i znajomych. Rysunki te można podciągnąć pod miano karykatur, gdyż podkreślają śmieszne lub charakterystyczne cechy portretowanych osób. Rysował je na byle jakich skrawkach papieru, często na programach posiedzeń, gdy się trochę nudził. Zwykle je potem wyrzucał. Tylko kilka takich rysunków udało mi się uratować.

Cztery postacie na przymiętym papierze przebitkowym

(ryc. 1–3) rysowane były w latach wojny, około 1944 roku, w czasie odłowów karpia w Rybackiej Stacji Doświadczalnej w Mydlnikach. W jesiennych i wiosennych odłowach tradycyjnie brali udział nie tylko pracownicy Stacji, ale także i patronującego jej Zakładu Ichtobiologii i Rybactwa w Krakowie (placówek należących do Uniwersytetu Jagiellońskiego, a w czasie wojny włączonych przez okupanta do rolniczego Instytutu Puławskiego). Widoczne postacie to: po lewej (ryc. 1) inż. Przemysław Olszewski (późniejszy profesor w Wyższej Akademii Rolniczej w Olsztynie), po prawej (ryc. 2) dr Włodzimierz Juszczyk (późniejszy profesor w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Krakowie, obok inż. Tadeusz Bory (ryc. 3) specjalista chorób ryb inż. Włodzimierz Czubak (ryc. 4), później dr, adiunkt Zakładu Biologii Wód PAN, najbardziej oddany pracownik naukowy Rybackiej Stacji Doświadczalnej w Mydlnikach. Musiało być dobrze zimno, stąd grube płaszcze i kurtki, futrzana czapa Przemka i klapki na uszach inż. Borego. Jesienią 1964 roku powstały podobizny Jadwigi i Janka Słupskich (ryc. 4), karykatury J. Komárka, światowej sławy fykologa czeskiego (ryc. 5) i nieznannej mi osoby (ryc. 6), powstała na XII Międzynarodowym Kongresie Botanicznym w Leningradzie w 1975 r.

Satyryczny autoportret en face i z profilu zrobił Profesor Starmach w czasie kuracji w Krynicy na pocztówce (ryc. 7), na której podał na jaki adres mam mu przysyłać korespondencję. Przy okazji informuje, że zalecono mu: 1/ picie wody mineralnej 3 razy dziennie i 2/ wzięcie 10 kąpiel w czasie pobytu.

W 1976 roku miało 50 lat pracy naukowej naszego Profesora. Było wiadomo, że nie zgodzi się na jubileusz, bo nie

KRYNICA — Stacja kolejki linowo-terenowej
na Górze Parkowej *fol. O. Russ*

→ i Gęsi!
Nowy Dom, Zol. wjeżdż.,
parkowej Nr 16 -

4.8.70.

7

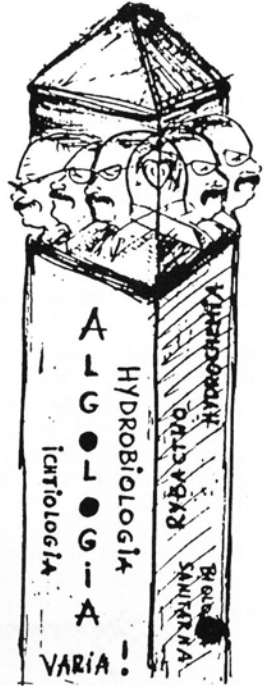
4

8

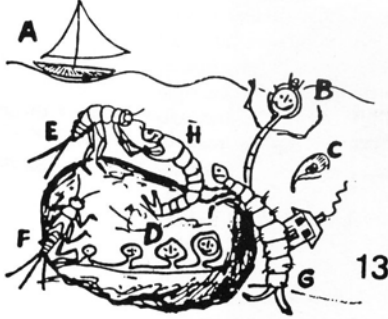
10

9

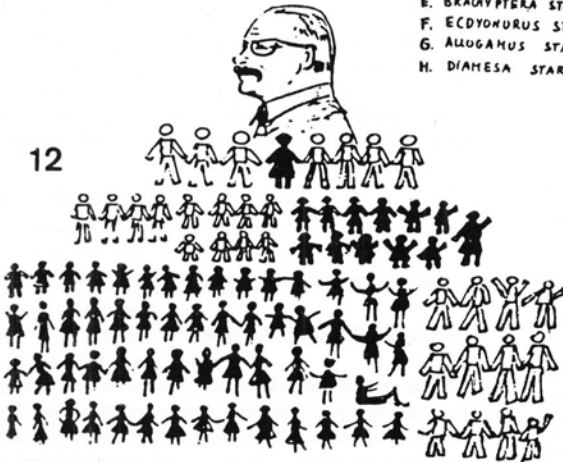
11

13

- A. NAVIBULA STARMACHII
- B. OEDOGONIUM STARMACHII
- C. PHACUS STARMACHII
- D. VAUCHERIA STARMACHII
- E. BRAHYPTERA STARMACHII
- F. ECDYOHURUS STARMACHII
- G. ALOGAMUS STARMACHII
- H. DIAHESA STARMACHII

12

14

A oto
Najgrubsza Ryba
(oprócz, chyba
wieloryba...)

Ryc. 8–14. Karykatury profesora K. Starmacha prezentowane na sesji z okazji 100 lecia polskiej hydrobiologii. Rysowali B. Kawecka (8–13) i J. Zięba (14).

lubił siedzieć „na cenzurowanym”. Jednak jego uczniowie (głównie pracownicy Zakładu Biologii Wód PAN) znaleźli doskonały pretekst. Stwierdzili, że właśnie upływa 100 lat od pierwszych polskich publikacji hydrobiologicznych (ichtologicznych), które pisał Maksymilian Siła Nowicki, profesor Uniwersytetu Jagiellońskiego i zwołali, niby dla uczczenia tej historycznej daty, uroczyste zebranie Krakowskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Hydrobiologicznego z udziałem zaproszonych gości. Zebranie (połączone z bankietem i kamawałową zabawą) odbyło się w pałacyku w Mogilanach koło Krakowa. Zebranie musiało oczywiście otworzyć i siedzieć przy prezydyjnym stole, a więc właśnie „na cenzurowanym”, profesor Starmach jako przewodniczący naszego Oddziału Towarzystwa. Pierwsza połowa referatu, wygłoszanego przez dr Andrzeja Kownackiego, naświetlała działalność kolejnych hydrobiologów: Maksymiliana Nowickiego, Antoniego Wierzejskiego, Stanisława Minkiewicza, Alfreda Lityńskiego, Michała Siedleckiego, Józefa Rostańskiego, Mariana Raciborskiego, Romana Gutwińskiego, Jadwigi Wołoszyńskiej, Kazimierza Roupperta i Teodora Spiczakowa, przechodząc wreszcie do Karola Starmacha, ucznia dwu ostatnio wymienionych. Omawiając szerzej działalność Profesora Starmacha (ryc. 8) prezentowano, ku uciesze zebranych i Jubilata, zabawne rysunki (przeźrocza) wykonane przez dr (obecnie docent) Barbarę Kawecką. Była tam trawestacja znanego obelisku „Światowida” patrzącego na cztery strony świata (ryc. 9), obrazująca wszechstronność wiedzy Jubilata. Był też tańczący „Sziwa” (ryc. 10) trzymający w swych rękach wykreowane przez Niego placówki naukowe: Rybacki Zakład Doświadczalny w Zatorze, Rybackie Gospodarstwa Doświadczalne PAN w Gołyszach, Zakład Biologii Wód PAN, Katedrę Hydrobiologii UJ, Stację Hydrobiologiczną PAN w Goczałkowicach, Zakład Algologii Instytutu Botaniki PAN i mający w sercu terenową pracownię naukową swoją i jego syna Janusza, zorganizowaną we własnym domu w Mszanie Dolnej. Był też Profesor, jako redaktor i współautor wydawnictwa *Flora Stokowodna Polski* (ryc. 11).

W „progeniturze naukowej” (ryc. 12) wyliczono Mu 8 wówczas docentów (ta gruba dziewczynka w środku to ja!), 24 doktorów i 81 magistrów.

Rycina 13 przedstawia taksony roślin i zwierząt wodnych poświęconych Profesorowi.

Tekst przemówienia wraz z rysunkami oddano do druku w *Wiadomościach Ekologicznych* (Kownacki, Kaweczka 1977: 110–113); rysunków jednak redakcja nie wydrukowała. Wykorzystano je wobec tego tutaj. Jestem przekonana, że Profesor nie miałby nam tego za złe.

Jak klamrą, spina zestawione tu rysunki rycina 14, wykonana przez dr Jerzego Ziębę. Uchwycił on doskonale sylwetkę Profesora z nieodstępą laską i baskijskim beretem nasiunęnym na czoło. Często stawał w takiej pozie przy nas obserwując jak odławiamy glony lub ryby. Rysunek ten pochodzi z innego wieczoru kamawałowego, poprzedzonego jak zwykle wesołym referatem i zorganizowanego, jak zawsze pod patronatem hydrobiologów krakowskich z Profesorem na czele.

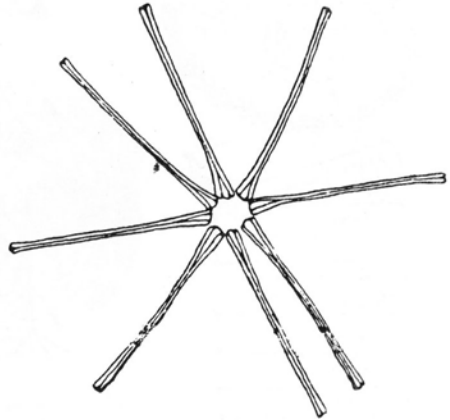
W trzy lata po śmierci Profesora Starmacha, przy okazji

X Jubileuszowego Spotkania Polskich Fykologów przedstawione tutaj rysunki uzupełnią – mam nadzieję – charakterystykę naszego Mistrza, wielkiej miary uczonego i nauczyciela, wspaniałego, przyjacielskiego człowieka o dużym poczuciu humoru. Te właśnie cechy zyskiwały Mu sympatię i popularność u uczniów oraz starszych i młodszych kolegów.

Jadwiga SIEMIŃSKA

CZY EUROPEJCZYCY ZAWLEKLI OKRZEMKĘ *ASTERIONELLA FORMOSA* NA NOWĄ ZELANDIĘ?

Did Europeans bring along the diatom
Asterionella formosa to New Zealand?

Badając okrzemki z osadów dennych jezior na Nowej Zelandii Margaret Harper (1990) stwierdziła, że planktonowa okrzemka *Asterionella formosa* Hassal obficie występuje w wodach śródlądowych Nowej Zelandii od czasu osiedlenia się Europejczyków; nie występowała tam wcześniej. Prawdopodobnie kolonie tej mikroscopowej wielkości okrzemki zostały tam przywiezione w 1860 r. z wodą wraz z rybami, złotym karasiem lub trocią.

Jadwiga SIEMIŃSKA

LEKSYKON BOTANIKÓW POLSKICH

Dictionary of Polish Botanists

Ważną częścią tradycji każdego środowiska naukowego jest pamięć o życiu i działalności dawnych uczonych, którzy ukształtowali obraz współczesnej nauki. Przejawem kultury wowania tej tradycji jest ogłaszanie na łamach *Wiadomości Botanicznych* i innych czasopism wspomnień poświęconych botanikom, którzy towarzyszyli nam do niedawna. Od wielu

lat w Archiwum PTB w Warszawie, w Instytucie Botaniki PAN oraz w Muzeum Ogrodu Botanicznego UJ w Krakowie, gromadzone są materiały biograficzne dotyczące polskich badaczy świata roślin. Materiały te nie są systematycznie publikowane, stąd o wielu polskich botanikach brak ogólnie dostępnych informacji. Ukazał się co prawda *Słownik biologów polskich* (1987, red. S. Feliksiak), ujmując on jednak tylko najwybitniejsze nazwiska, a poszczególne biogramy opracowane są na bardzo zróżnicowanym poziomie. Nieco pełniejszą listę badaczy zestawiono w *Słowniku słów kluczowych z botaniki* [Mirek (red.) 1990].

Obecnie rozpoczynamy druk materiałów biograficznych z serii *Leksykon polskich botaników*, pomyślanych jako źródła do przyszłego słownika. Każdy biogram opracowany będzie zwięźle, według schematu przyjętego w słowniku *Biogramy uczonych polskich. Cz. II. Nauki biologiczne* (Śródka, Szczawiński 1985). Ustalenie i konsekwentne przestrzeganie formy opracowania życiorysów, nawiązujące do najnowszych osiągnięć biografistyki światowej, zapewnia większą niż w tradycyjnych biografjach obiektywność informacji, ułatwia też porównania sprzyjające ogólniejszej refleksji.

Niezależnie od proponowanego „Leksykonu” czasopismo nasze będzie drukować wyczerpujące nekrologi nadsyłane na bieżąco do redakcji, a poświęcone osobom zmarłym w ostatnim czasie. Dla nekrologów tych proponujemy zachować dawną formę artykułów z pełną bibliografią publikacji danego uczonego.

Schemat opracowania biogramu

1. Data i miejsce urodzenia i śmierci
2. Rodzina
3. Wykształcenie
4. Stopnie naukowe i dane bibliograficzne rozpraw
5. Przebieg pracy zawodowej
6. Podróże naukowe
- 7a. Zakres badań botanicznych
- 7b. Liczba wszystkich publikacji botanicznych, wykaz najważniejszych pozycji oraz wskazanie miejsca opublikowania pełnej bibliografii prac uczonego
- 7c. Główne osiągnięcia naukowe
8. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i kolekcjonerska
9. Działalność w innych dziedzinach
10. Ważniejsze godności i stanowiska w instytucjach, towarzystwach naukowych i redakcjach
11. Najważniejsze wyróżnienia i odznaczenia
12. Inne informacje
13. Wykaz najważniejszych źródeł (materiały archiwalne, oryginalne opracowania)
14. Materiały ikonograficzne (załączny fotokopie istniejących fotografii i portretów z dokładnym opisem – autor, data, miejsce przechowywania).

Zapraszamy Czytelników *Wiadomości Botanicznych* do wzięcia udziału w opracowaniu *Leksykonu polskich botaników*. Szczególnie cenne będą życiorysy botaników, dla któ-

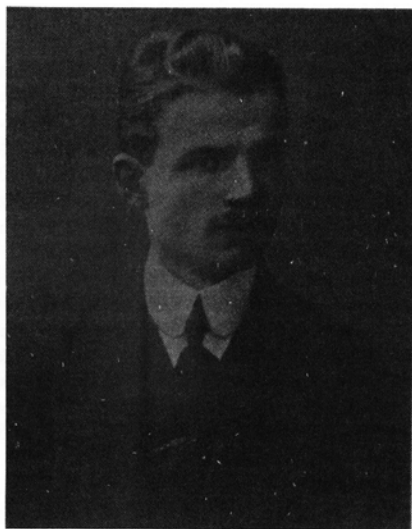
rych nie posiadamy dotychczas żadnych biografii lub tylko niepełne nekrologi. W *Leksykonie* pragniemy ująć, w miarę możliwości, wszystkich botaników jacy działali na naszych ziemiach od XV w. do dzisiejszego dnia, łącznie z autorami pojedynczych publikacji oraz zbieraczami roślin.

Tomasz MAJEWSKI, Zbigniew MIREK, Alicja ZEMANEK

LEKSYKON BOTANIKÓW POLSKICH

Dictionary of Polish Botanists

1. Antoni Józef Żmuda

1. Data i miejsce urodzenia oraz śmierci – Ur. 15.V.1889 Ludwinów k. Krakowa – zm. 15 XII 1916 Medgyes
2. Rodzina – Ojciec – Franciszek (ślusarz), matka – Tekla Wolna.
3. Wykształcenie – Gimnazjum w Podgórzu k. Krakowa (1899–1907), studia na Wydziale Filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego (1907–1912).
4. Stopnie naukowe i dane bibliograficzne rozpraw – Doktor filozofii UJ (1916). Praca doktorska: Roślinność kopalna dyluwium krakowskiego. *Bull. Int. Acad. Sci. Cracovie*, Ser. B, 1914 (wyd. 1915): 209–352, tabl. 12–15.
5. Przebieg pracy zawodowej – Asystent UJ (1910–1916)
6. Podróże naukowe – Triest (pobyt w stacji zoologicznej) (1913)
- 7a. Zakres badań botanicznych – Florystyka i systematyka (mszaki i rośliny naczyniowe), ekologia, geografia roślin, paleobotanika.
- 7b. Liczba wszystkich publikacji botanicznych – 26. Bibliogr.: K. Rouppert – *Spraw. Komis. Fizjogr.* 51 (1917): XXVI – XXX; W. Szafer: *Kosmos* 41(1916): 245–248;

A. Zemanek – *Bibliografia botaniki w Uniwersytecie Jagiellońskim (1532–1917)*, Kraków 1988, s. 62–74.

- 7c. Główne osiągnięcia naukowe – Opisał jedno z najbogatszych na początku XX w. stanowisk flory glacialnej w Ludwinowie (obecnie Kraków). Jako jeden z pierwszych na świecie badał czynniki ekologiczne rozmieszczenia roślin w jaskiniach (Tatry, okolice Krakowa, Kras). Zainicjował w Polsce wydawnictwo zielnikowe mszaków *Bryothecapolonica* (1911). Prowadził badania florystyczne na terenie Małopolski, Karpat i Gór Świętokrzyskich. Opracował pod względem systematycznym rodzaje: *Alchemilla*, *Gentiana*, *Helianthemum*, *Knautia*, *Rumex*, *Viola*. W ramach współpracy ze Studium Rolniczym UJ prowadził doświadczenia nad uprawą roślin łąk i pastwisk w Tatrach.
8. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i kolekcjonerska – Pomagał M. Raciborskiemu w pracach organizacyjnych nad założeniem Instytutu Botanicznego UJ (1913) oraz odnowieniem Ogrodu Botanicznego.
10. Ważniejsze godności i stanowiska – Członek Komisji Fizjograficznej Akademii Umiejętności (od 1913 r.).
11. Najważniejsze wyróżnienia i odznaczenia – Krzyż Kawalerski Orderu Franciszka Józefa (przyznany pośmiertnie w 1917 r.).
12. Inne informacje – W czasie pierwszej wojny światowej został powołany do armii austriackiej. Zginął w wyniku tragicznego wypadku (oparzenia kwasem solnym) w laboratorium polowym na froncie siedmiogrodzkim. W 1917 r. jego prochy pochowano na Cmentarzu Rakowickim w Krakowie. Według świadectwa M. Raciborskiego i W. Szafera należał do najzdolniejszych polskich botaników swojego pokolenia.
13. Wykaz najważniejszych źródeł – Archiwum UJ: S II 85, 521, 609, 875, WF II 46, 171, 478, 479, Z–6; Biblioteka Jagiellońska: Rkps. Przyb 25/74, 40/74, 812/76, 813/76, Muzeum Ogrodu Botanicznego UJ: B–71. Materiały drukowane: K. Rouppert: *Spraw. Komis. Fizjogr.* 51(1917): XXVI–XXX; W. Szafer: *Kosmos* 41 (1916): 246–248; A. Zemanek – *Zesz. Nauk. UJ, Prace Botaniczne* 17 (1988): 185–204.
14. Materiały ikonograficzne – Fotografia – Muzeum Ogrodu Botanicznego UJ.

Alicja ZEMANEK

2. Aleksander Józef Ślędziński (Ślędziński)

1. Data i miejsce urodzenia oraz śmierci – Ur. 1849 Kowno, zm. 3 lub 4.V.1881 Kraków.
2. Rodzina – Ojciec – Aleksander (szlachcic).
3. Wykształcenie – Studia na Wydziale Filozoficznym UJ (1871–1875).
4. Stopnie naukowe – brak.
5. Przebieg pracy zawodowej – asystent katedry botaniki UJ (1874–1878)
- 7a. Zakres badań botanicznych – Florystyka roślin naczyniowych

- 7b. Liczba wszystkich publikacji botanicznych – 8. Bibliogr.: A. Zemanek: *Wiad. Bot.* 33(4) (1989): 135–138.
- 7c. Główne osiągnięcia naukowe – Prowadził badania florystyczne Podola i Pokucia
8. Działalność dydaktyczna, organizacyjna i kolekcjonerska – Zgromadził zielnik roślin naczyniowych Podola i Pokucia, znajdując się obecnie w Zielniku Instytutu Botaniki UJ oraz Zielniku Instytutu Botaniki PAN w Krakowie.
10. Ważniejsze godności i stanowiska – Członek Komisji Fizjograficznej AU (od 1877 r.)
12. Inne informacje – Zmarł przedwcześnie na tyfus, w toku przygotowywania pracy doktorskiej, poświęconej florz Podola i Pokucia.
13. Wykaz najważniejszych źródeł – Archiwum UJ, S II 878, WF II 171, WF II 42, WF II 238. Materiały drukowane: A. Zemanek: *Wiad. Bot.* 33 (4): 135–138.
14. Materiały ikonograficzne – Fotografia (Muzeum Ogrodu Botanicznego UJ), gipsowa płaskorzeźba (profil) wykonana przez nieznanego autora (inicjały nazwiska A. K.) (Zielnik Instytutu Botaniki UJ), obraz z wykorzystaniem fotografii płaskorzeźby (Muzeum Ogrodu Botanicznego UJ).

Alicja ZEMANEK